

Parvmaneren Willas

Afsnit 1.9: Jordbær

Willas havde fundet bærekurv og kortene frem. Adler og Willas havde aftalt, at de skulle mødes efter skole. Der var bare et lille problem. Moder havde sagt, at han skulle blive hjemme og passe på lillesøster.

Sådan en lille forhindring mente Willas nu ikke skulle holde ham tilbage.

"Nu bliver du hjemme og går ingen steder. Er det forstået!" sagde Willas og forsøgte at lyde alvorlig.

"Hvorfor det?" spurgte lillesøster.

"Fordi du skal være lidt alene, imens jeg løber et ærinde."

"Skulle du ikke passe mig?"

"Jo, jo og det gør jeg ved at sige, du skal blive hjemme. Derudover er jeg sikker på, at de gamle snart kommer hjem," svarede han. Hvorefter Willas fik travlt med at komme ud af døren, inden lillesøster fandt på flere indvendinger.

Adler ville absolut vise vej. Nu rodede han endnu engang rundt med kortene, og Willas var ikke ligefrem imponeret af Adlers vejviser-egenskaber.

"Åh, det skulle være den vej," sagde Adler og udpegede retningen.

Willas brummede mellemfornøjet, han var aldeles ikke overbevist om retningen. De havde allerede fundet frem til et indsamlings-sted. Det havde taget lang tid at finde derhen, og de havde først gået i en retning for derefter at skifte til en anden og så en tredje og en fjerde. Derefter var Willas stoppet med at holde regnskab med antallet af retningsskift.

Efter hvad Willas havde fået fortalt, var den korteste vej mellem to punkter en lige linje. Det var der åbenbart ingen, som havde sagt til Adler.

Nu ville Willas' humør have været bedre, hvis han ikke havde været så skuffet over det første indsamlings-sted. Der havde slet ikke været nogen jordbær. Ikke andet end et par små, indtørrede bær, som skovens fugle havde hakket i.

"Er du nu også sikker på, det er den vej?" spurgte Willas.

Jo, det skulle være den vej, havde Adler sagt, inden han fortsatte. Willas fulgte efter, uden at være overbevist. De gik ikke længe, før de trådte ud i en lysning i skoven.

"Se der! Se der!" råbte Adler højt og pegede over mod den anden side af lysningen. Og ganske rigtig, i den anden ende af skovlysningen var der en lille klynge jordbærblomster. Der var ikke mange, for jordbærblomsterne måtte kæmpe om pladsen med skovens anden vegetation. Det var kun et lille bed, men det var ikke så vigtigt. I hvert fald ikke for Willas. Det, der betød noget, var, at jordbær-blomsterne havde bær, jordbær.

Willas troede dårligt sine egne øjne. Kun få bær var tilbage, men de var store og modne. Adler og Willas var heldige, for de få bær, det lille jordbær-bed frembragte, var ikke kun eftertragtet af Willas og Adler, nej, jordbær er også en yndet spise for mange af skovens dyr. Alt dette var dog lige meget nu, for der var bær til både Adler og Willas, og det var ikke nogen små kedelige bær, nej, det var store jordbær.

"Det lykkedes," råbte Willas af glæde. Han havde været så nervøs for, at det ikke skulle lykkes, især efter resultatet med det første indsamlings-sted.

Adler og Willas smed deres kurve og begyndte straks at løbe over mod bedet. De nåede dog ikke langt, før en skovskade med flakkende vinger landede mellem dem og jordbærerne. Skaden vendte hovedet mod dem og blinkede med øjnene, inden den kragede: "De er mine."

Nu kan fugle jo ikke tale, men det lød som om, at det var det, den sagde, hvis den altså havde kunnet.

Adler og Willas stoppede brat.

Nu vil du måske mene, hvad kan en fugl dog gøre, men er du ikke større end et parvmaner-barn, så er en fugl en formidabel modstander.

Først stod de som forstenet, men da skovskaden hoppede over mod jordbærrene, kom de over deres forskrækkelse.

"Den skal ikke slippe afsted med vores jordbær," råbte Adler. Willas var enig. Adler nåede først frem. Han havde fået samlet en pind op fra skovbunden, og nu svang han den truende, imens han løb mod fuglen.

"Kragh," sagde fuglen og blinkede med øjnene, inden den "HAPS" fangede pinden i luften med næbbet for derefter at svinge den rundt om sit hoved. Pinden susede rundt med en hylende Adler, stadigvæk holdende fast i den anden ende af pinden.

Rundt og rundt fløj han igennem luften.

"Så slip dog," råbte Willas.

"Jeg tør ikke," skreg Adler tilbage. Adler var alt for bange for, at faldet ville slå ham i tusinde stykker, og det var jo meget forståeligt.

Skovskaden fortsatte med at svinge rundt med pinden. Adler hylede. Og Willas vidste ikke, hvad han skulle gøre.

I desperation samlede han en sten op og kastede den med al den kraft, han kunne.

Skovskaden baskede med vingerne og frembragte et "Kragh," da den blev ramt, men den gav ikke slip i pinden.

"Ja, kragh du bare," svarede Willas og smed endnu en sten og derefter en til.

"KRAGH!" skingrede det ud over skovlysningen, endnu højere end før. Skovskadens skrig blev dog helt og aldeles overdøvet af Adlers. Idet skovskaden i smerte havde givet slip på pinden og derved sendt Adler i en høj bane op i luften.

Nu følte Willas, at han havde fået overtaget, og han ville bestemt ikke miste initiativet igen.

"Det her ser jo ud til at virke fint," sagde Willas til sig selv og kastede endnu en sten.

Skovskaden forsøgte at hoppe ud af skudlinjen, men Willas ændrede hurtigt sit sigte.

Efter flere forgæves hop og en del kragh-lyde slog skovskaden ud med vingerne og fløj væk.

Fortumlet kom Adler til syne, da han rejste sig op fra skovbunden. Hans tøj var møget godt til af jord og blade. Sjovt nok holdt han stadig fast i pinden.

Willas smilede af lettelse, da han så, at Adler kun havde fået et par knubs.

"Hvis du absolut vil flyve, bør du så ikke blive bedre til at lande først?" spurgte han og grinede, imens han pegede på Adlers beskidte tøj.

Adler så ned af sig selv. "Åh, moder bliver rasende." Hvorpå Adler desperat forsøgte at børste sin bluse, uden det så ud til at gøre nogen nævneværdig forskel.

Adler glemte dog hurtigt alt om sin moders vrede, da han så jordbærrene.

"Det var meget besvær for at skaffe et par jordbær...," sagde Willas.

"Men det var det værd. Det er nogle lækre jordbær," afbrød Adler.

Willas nikkede.

De lagde jordbærrene i hver deres bærekurve og skjulte kurvens indhold ved at lukke kurven til med et pilelåg. Uønskede blikke skulle nødtigt se indholdet, når de kom tilbage til byen. Det kunne nemt afstedkomme spørgsmål, som helst ikke skulle besvares ... i hvert fald ikke med sandfærdige svar.

Det var tungt at bære kurvene den lange vej hjem, men det føltes ikke så tungt. For de vidste begge, hvilken dyrebar last de bar på.

Endelig var det lykkedes. De havde fået fat i jordbær.

Da Willas endelig kom hjem, sad lillesøster ude foran døren og hulkede.

"Hvad er der i vejen?" spurgte Willas.

"Moder og fader kom ikke hjem, som du sagde," snøftede hun. "Jeg har været helt alene."

Hvis Willas ikke havde været parvmaner og dækket af hår, ville man have set ham rødme. Rødme af skam.

"Undskyld," sagde han, og han mente det faktisk.

Ida tørrede øjnene: "Jeg er bare så sulten, og der var ikke nogen til at give mig mad."

Endnu en gang sagde Willas undskyld, for han vidste godt, hvor ubehageligt det er at være rigtig sulten.

Forsigtigt satte han kurven ned på jorden. Han sagde ikke noget, men stirrede tavs på kurven.

Til sidst brød han tavsheden: "Vil du gerne have et jordbær?"

"Jordbær," svarede Ida og lød straks bedre, men blev hurtig mistroisk: "Vi har da ingen jordbær."

"Jo, vi har," svarede Willas.

Stolt tog han jordbærret op af kurven og holdt det frem med begge hænder.

Ida kiggede med store øjne, og hun måtte blinke mange gange med øjnene, for hun troede ikke på, hvad hun så.

"Må jeg få det?" spurgte hun overrasket.

"Ja, det må du."

"Hvor er det et lækkert jordbær ... Og stort!"

"Det er det," svarede Willas stolt.

"Alt for stort til mig," konstaterede lillesøster.

”Måske ..., måske vi kunne spise det sammen?”

Og det kunne de.